

17.26x13.08	1	2	עמוד	1	2	3	4
				כותרת - הארץ - 13/08/2024			
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציורו - 80790							

ב. מיכאל

הרצל אמר? הרצל לא אמר

בסקרטינים ואת כוהניה בבתי הכנסת. מדינה המודעת לסכנה הטמונה בלאומנות, בדת קיצונית, בגזענות. מדינה שאזרחיה ומנהיגיה הם בני כל העמים החיים בה. מדינה נאורה.

"ומה קרה? בדיוק ההיפך. פח ובל של גזענות, לאומנות, מיליטריזם, שנאה, קנאות דתית, הדרת נשים, פגאניזם, אכזריות, רודנות ושחיתות. רבנים בקסרקטינים וגנרלים בבתי הכנסת. ולכל זה אני אחראי? לא בא בשבון.

אני רצייתי 'אֶלְטְנוֹיִלְנֵד' - אתם בניתם 'נוֹיֶאֱלְטְלֵנֵד': דינוֹ זאור היסטורי המייחל לבהמות שחוטות בשביל אלוהים, ולמִי שיח שבטח יברח מכאן כמוני...". "איך אני מגיע מפה לנתב"ג?" הוא סיכם.

"אין לך מה לעשות שם. אין טיסות", השבתי. "שיט", הוא מילמל, "שוב נדִי־פקת". והוריד את הצילינדר.

בהרמת קול קלה, "לאחוזת הקבר של משפחתי האומללה. להסתלק מכאן. לברוח מן הכישלון הכי גדול של חיי. מן המדינה שרואה אותי אחראי לכל מה שקורה כאן. אני לא יכול לסבול את זה יותר!"

"אבל כתבת...", העזתי לומר, "חזית, אירגנת, נלחמת". "לא נכון!" עכשיו הוא באמת כעס, "לא נכון! אני לא כתבתי ספר אחד על רעיון המדינה של יהודים, כתבתי שניים. אתה אולי קראת רק את 'מדינת היהודים' - אבל זה לא חזון. זאת רק תוכנית. את החזון האמיתי כתבתי בספרי השני. 'אלטנוילנד' הוא נקרא. שם החזון! אבל איש לא קורא בו, לא יודע עליו, לא מלמד אותו. 'תל אביב' קראתם לו בתרגום, וזה כל מה שנשאר ממנו.

"אני חזיתי", הוא המשיך, "מדינה נאורה, שווינית, ללא הבדל לאום, דת ומגדה מדי־נה השומרת את מצביאייה

אותם אתי בארון. תראה מה זה עבודה של חייט וינאי - כמו חד־שים הם נראים", וליטף באהבה את דש מקטורנו.

"אבל איך יצאת מהקבר?" המשכתי בקושי, "האבן על הקבר שלך שוקלת 16 טונות!" תיאו העיף בי מבט משועשע, "כמו כולם - חפרתי מנהרה. כמעט 30 שנה עבדתי עליה. מאז רצח רבין". שתקתי. "אתה בטח יודע", הוא המשיך, "שאני משתעשע לפעמים בחזונות. חזון כזה, חזון אחר. ואחרי רצח רבין ראיתי בחזוני המעודכן לאן כל זה הולך. או התחלתי לחפור".

"במה חפרת?" המשכתי לנד־נד. "בהתחלה בציפורניים", הוא השיב, "ואחר כך, כשכבר יכולתי להוציא יד, מישהו עשה כאן פיקניק ושכח כפית. אם הוא היה נחמד ושוכח גם את הסכין ואת המזלג, כבר מוזמן לא הייתי כאן". "ומה עכשיו?" שאלתי.

"עכשיו - הביתה!" הוא אמר

1 סוף השבוע, 17 באוגוסט 2024, ימלאו 75 שנה לקבורתו של תיאודור הרצל בהר הרצל. חשבתי שראוי לקפוץ אליו לביקור קצר, לשאול מה נשׂמע ומה קורה איך המרגש. להיות קצת מנומס.

הלכתי באחד הלילות. מאוחה לא רצייתי שאנשים יראו אותי יושב שם ומדבר עם אבן שחורה. כשהגעתי, ראיתי להפתעתי את תיאודור יושב על האבן ומִי קפל בקפידה את תכריכיו. הוא היה לבוש בפראק החגיגי, ולצדו נח כמובן כובע הצילינדר הידוע. "תיאודור!" אמרתי, "מה אתה עושה בחוץ? ולמה אתה מקפל את התכריכים? ומאיפה הפראק והצילינדר?"

"הרבה שאלות יש לך", הוא השיב, "אז ככה: אני יקח, ואני לא משאיר מאחורי ברדק. אז קיפלתי יפה את התכריכים. הפ־ראק והצילינדר באו אתי מווינה לפני 75 שנה. ביקשתי שישמינו